ל) שבת סו:, כ) (שבת סת.], ג) ב"ק
 ב. שבת סו: לו:, ד) שבת קה.,
 ס) [מעין מלאכה רש"ש], ו) [שבת סו:], ו) מכלום. רש"ש, ה) רש"ק

הנהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה העוכה וכו' מלאכות הס"ד ואח"כ מ"ה אחת

:חטאת

מוסף רש"י

כל השוכח עיקר שבת. חין

סכת ועסה תנחטת הרכה בשנחת הרכה בענין זה ולא נודע לו בינתים שחטא (שם). חייב על כל שבת ושבת. חטאת אחת לכל שבת,

'אע"פ שלא נודע לו בינתים והעלם

אחד הוא, אמרינן ימים שבינתים הויין ידיעה לחלק, שאי אפשר שלא

שמע בינתים שאותו היום הויא שבת אלא שלא נוכר לו במלאכות

נם א מיי׳ פ״ז מהלכות שגגות הלכה ט:

הלכה ט: ם ב ג מיי שם הלי ב: ד [מיי שם הלי ג]: םא ה מיי שם הלי ז: םב ו מיי שם הלי ג: םג ז מיי שם הלי ט: םד ח ט מיי׳ פ״ו שם הלכה ח:

שימה מקובצת

ת כולן דשגגה אחת היא: ע] מלאכות אינו חייב אלא אחת דהיינו: ין למימר ותפשוט מינה תיבת פשטו נמחק: ים) מלאכות הרבה בשבתות: ים) שבת אחת דהיינו. תיבת ראשון נמחק: יגן אביי כו' לאו: שבת אות דהיינו. חיבת השון נמחק: מץ תו דהיינו לאוי נמחק: מן מנו מנא אמינא דאית. מנמחק: מון מנא אמינא דאית. מנמחק: מון מנא אמינא דאית. דרבת אודבה חיבת מינה נמחק! שון קשיא הרבה איבה לבריו וילל הלא בדקאתה הרא"ש הא א מסתבר טפי למימר דלא פליגו וייל דפרר דרבה כיון מלאכות הרבה משבה דהיודע שהוא שבת ועשה משבה דהיודע שהוא של שבת ועשה במעל אבל הרבה בשבחות הרבה משק מלאכות הרבה משק מלאכת הרבה מעין מלאכה אחת הרבה מעין מלאכה מעד לאכות כולאכות האיה הרבה מעד מלאכות המוק מנו מעז מעד משתות בנוסק ורבה חודשין; גם שיעור כידיעה היינו ואות ב' נמחק: מלן לא היינו הואות ב' נמחק: מלן מעד היינו הואות ב' מותף; מן שלורבי אלמא ידעה כ' מותף; . ראיכא: לדן להביא ותניא מתיבת וטעם עד סה"ד נמחק ומקומן לקמן: **כס**] תיבות דכיון דשבתות כגופין דמיין נמחק: לון מכלום. הקונטרס וקשה דמאי והא דתניא חייב בשגגת

קאמר היא דתניא חייב מטגנת שבת וודון מלאכות כיון וכזמיין שבת לגופין ומלאכות הלוקות שבת לגופין ומלאכות הלוקות קצירה וחצי שיעור טחייבה לא בעטרפי הרדון מטנט אחר לחלק בין שודון שבת מלאכות לכך צריך לומר שיש שנגת מלארות לכן מון שבת הודון שבת מלאכות לכן מון משגנת שבת וחדון מאנת מלארות מון משגנת שבת וחדון מלאכות: א) נראה דל"ל מיבעיא ליה בבהמות

ר"א מחייב על כל ביאה וביאה וי"ל דר"א השיב לר"ע לפי דברי רבי עקיבה: דתנן כלל גדול כו' אלא

אמר רבה מסתברא כו'. ופשט ליה דשנתות כי גופין דמיין כו'.

ואם תאמר קשיא מו מיניה אדרבה שהרי רבה קאמר לעיל לר"א דקצר וקצר מחייב תרתי אפי? בשבת אחת וא"כ למה צריך שבתות

כגופין דמיין וכן בנדה מאי נפקא ליה מיניה מגופין מוחלקין הא

פשימא ר"ע היא וש"מ ימים שבינתים כו'. וא"ח מאי פשיטא ליה להביא ראיה יו מדבריו וי"ל דסבר רבה כיון דמיבעיא ליה בולדי מלאכות דהיינו העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת מיבעיא ליה יש הסמוכה לה דהיינו יודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה כו' דהיינו זדון שבת ושגגת מלאכות אי שבתות כגופין דמיין או לא: רב חסרא אמר כו' ופשט דיה ימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק כו'. יש כי קמייתי ראיה מיניה אבל לא יש כי קמייתי ראיה מיניה אבל לא מק"ו דהא אומיב ר"ע על הק"ו אולא מקבלה חייב על כל אחת ואחת: אמר רב חסדא מנא אמינא לה דתניא הכותב כו' ומודה ר"ג

שאם כתב כו' פמור. מהך לכד לח ילו היינו מייחינן בשבחות כגופין מדחזינן דפטור דאיכא למימר דמיירי בשנגת שבת וזדון מלחכות ולכך פטור דימים שבנתיים הויא ידיעה לחלק כם דאף על גב דר' גמליאל קאמר אין ידיעה לחלי שיעור כם דלמא ידיעה כי ההיא מחלקת דאיכא לחלק . בין ידיעה לימים שבינתיים ובימים שבינתיים מודה דאינה מלטרפת לכך לריך להביא יה טעם אחר שזדון שבת יש חשיבות לשבתות להיות כגופין

משגגת שנת: ותניא אחריתי כו'. הא דתניא פטור בזדון שבת ושגגת מלאכות דכיון דשבתות כגופין דמיין גבי זדון שבת ושגגת מלאכות יסוח (דכיון דשבתות כגופין דמיין) ה"ל כעושה ב' חצאי מלאכות שאינן דומות זו לזו בהעלם אחת שפטור מו מכולם:

ר"ג שבת וזדון מלאכות הוא דבעי מיניה דימים שבינתיים אי הויין ידיעה לחלק ופשים ליה יימים שבינתיים הויין ידיעה שבינתיים אי הויין ידיעה לחלק ופשים ליה יימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק וקביל מיניה ופשם ליה דולדי מלאכות כמלאכות דמיין ולא קביל מיניה אמר רב חסדא מנא אמינא לה דתניא יהכותב שתי אותיות בהעלם אחת חייב סבב' העלמות רבן גמליאל מחייב וחכמים פפוטרין ומודה רבן גמליאל שאם כתב אות אחת בשבת זו ואות אחת בשבת אחרת יו פטור ותניא אחריתי הכותב שתי אותיות בשתי שבתות אחד בשבת זו ואחד

בשבת זו ר"ג מחייב וחכמים פומרין קא סלקא דעתך דר"ג כר"ע סבירא ליה בשלמא לדידי דאמינא זדון שבת ושגגת מלאכות אָפּילו ר"ע יו אומר דשבתות כגופין דמיין הא דתניא פטור בזדון שבת ושגגת מלאכות דשבתות כגופין דמיין

ורא מדא ועוד דמאי דקאמר רבה דמיבעיא ורא מדי דפשיטא ליה אבל תרוייהו מודו דלר"ע שבחות לאו כגופין דמיין וגבי שגגת שבת אית ליה ימים שבינתיים הויין ליה לר"ע קאמר אביי דפשיטא ליה אבל תרוייהו מודו דלר"ע שבחות לאו כגופין דמיין וגבי שגגת שבת אית ליה ימים שבינתיים הויין

ידיעה לחלק: רב חסדא אמר זדון שכם ושגגם מלאכום אפי' ר"ע ס"ל כגופין דמיין. והאי דקתני בכלל גדול יובי שגגת מלאכות היודע שהוא שבת כו׳ חייב על כל מלאכה ומלאכה של כל שבת ושבת קאמר אע"ג דאותה שעשה בזה עשה בזה ובהעלם אחת אפ"ה חייב דשבתות כגופין דמיין משום כר חייב על כל מנחום אמנחים של כל פעמר שבת קמונו מוע ג דמותה שעשם בחים בחים במים במות מפי המייב דעבונות בחיין דמיין מלחכה הכי קחני בשבתות הרבה: וקביל מינים. כדקחני (טעמת יה כו׳) מליעתא היודע עיקר שבת כו׳: ולא קביל מינים. כדקחני סיפא מעין מלאכה אחת כו׳: מו מנ"ל. דאית ליה לר"ע שבתות כגופין דמיין: ר"ג מחייב. דאין ידיעה לחלי שיעור ולא מהי ידיעה שבינתיים לחלק שלא ילטרפו: קס"ד ר"ג כר"ע ס"ל. כדמפרש לקמן [יה.] דליכא למימר דכר"א ס"ל מדקתני ומודה: והא דסני פטור בדעום אחת שבטור מכולם? בדעבתות כגופין דמיין גבי זדון שבת ושגגת מלאכות הוה ליה כעושה שני חלאי מלאכות שאינן דומות זו לזו בהעלם אחת שפטור מכולם?

מססברא. מהא מתני׳ דאמרינן לקמן: השוכה עיקר שבח. דסבור לא נכחבה שבת בתורה דהיינו העלם זה ווה בידו שגגת שבת ושגגת מלאכות: (א) מעאם אחם. על כולן יו [דחדא] שגגה היא והתם ליכא למימר ימים שבינתיים הויין ידיעה דהא לא ידע לעולם עיקר שבת עד

אמרו לו פרק שלישי כריתות

מסתברא משגגת שבת וזדון מלאכות פשימא

ליה דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק וזרון

שבת ושגגת מלאכות הוא דבעי מיניה

יוכגופין דמיין או לאו ופשים ליה דזדון

שבת ושגגת מלאכות כגופין דמיין ולא קביל

מיניה ופשט ליה דולדי מלאכות כמלאכות

דמיין ולא קביל מיניה אמר רבה מנא אמינא

לה דתנן יכלל יגדול אמרו בשבת כל

השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה

בשבתות הרבה אינו חייב אלא אחת יהיודע

עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות

הרבה חייב על כל שבת ושבת יהיודע שהוא

שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה

חייב על כל אב מלאכה ומלאכה ואילו חייב על כל אב מלאכה של כל שבת ושבת לא

קתני מני הא אילימא ר"א אימא סיפא

התעושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת סיהעושה אין הייב אלא אחת יואי ר"א ס חייב על

כל ולדי מלאכות כמלאכות אלא פשימא ר"ע

היא וש"מ שגגת שבת וזדון מלאכות פשימא

ליה דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק זדון

שבת ושגגת מלאכות הוא דבעי אי כגופין

רמיין ופשט ליה דכגופין דמיין א ולדי מלאכות

כמלאכות דמיין ותרוייהו לא קביל מיניה אמר ליה אביי לעולם אימא לך זדון שבת ושגגת מלאכות פשימא ליה לר"ע דשבתות לאו

כגופין דמיין ושגגת שבת וזדון מלאכות הוא דבעי מיניה דימים שבינתיים מי הויין ידיעה

לחלק או לא ופשים ליה דימים שבינתיים הלחלק וקביל מיניה ופשם ליה ולדי מלאכות כמלאכות דמיין ולא קביל מיניה רב חםרא

אמר יזדון שבת ושגגת מלאכות אפילו ר"ע

ם"ל דכגופין דמיין פו וכי בעי מיניה שגגת

שילמוד: היודע עיקר שבת. שידע שארבעים אבות מלאכות אסורות בשבת אבל אינו יודע שהיום שבת דהיינו שגגת שבת וזדון מלאכות ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה ולא נודע לו בינתיים שחטא: חייב על כל שבת ושבת. חטאת אחת משום דימים שבינתיים הויין ידיעה לענין שגגת שבת ואינו חייב על כל מלאכה ומלאכה של כל שבת ושבת דהה שגגת שבת וחדון מלאכות יו דהיינו הנה שהיא אחת אבל כגופין דמיין ליכא למימר יו (פשטו מינה) דנימא דמש"ה חייב על כל שבת דעל כרחיך מסיפא קדייק ואזיל דלית ליה להאי תנא שבתות כגופין דמיין וטעמא דרישא משום דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק: היודע שהוא שכם ועשה מלאכום יא [הרכה] בשבמות הרבה. ואותן שעשה בזו עשה בזו דשגג במלאכות הרבה כסבור מלאכה זו מותרת חייב על כל מלאכה ומלאכה על שבת יש ראשון דהיינו אחת שהיא הנה זדון שבת ושגגת מלאכות: ואילו חייב על כל מלאכה ומלאכה על כל שכת ושכת לה קתני. בהך סיפא גבי זדון שבת ושגגת מלאכות דכיוו דאותו עלמו שעשה בזו עשה בזו ובהעלם אחד אלמא שבתות לאו כגופין . דמיין וה"ל עושה מלאכה אחת כמה פעמים בהעלם אחד ואינו חייב אלא אחת: מעין מלאכה אחם אינו חייב אלא אחם. דכיון דאב אחד לכולן: וש"מ. ממליעתא שגגת שבת חדון מלאכות פשיטא ליה לר"ע דימים שבינתיים הויין ידיעה מדקתני חייב על כל שבת ושבת: ותרוייהו לא קביל מיניה. מדלא קתני חייב על כל אב מלאכה של כל שבת וולדי מלאכות נמי לא קביל מיניה כדקתני סיפא מלאכה^{ה)} אחת כו': א"ל אביי יגו [כו'] לאו כגופין דמיין. מדלא קחני על כל מלחכה של כל שבת: וקביל מיניה. מדתניה מציעתה חייב על כל שבת ושבת וה"ק סיפא דמתני׳ בהמה כשבת הדין עמך דודאי כזה כן זה: ולא קביל מיניה. מדתניא סיפא מעין מלאכה אחת כו'. בין אביי ורבה איכא פלוגתה הליבה דר"ה בזדון שבת ושגגת מלאכות דלרבה מחייב ליה ר"א תרתי ולאביי אפילו ר״א לא מחייב אלא

שנעשו בו, ושגגה קמייתא משום שבת הוא דהואי והא אמיידע ליה ביני ביני, הלכך כל חדא שבת חדא ביני פיני, הככך כל מדמ שכם חדמ שגנה היא, ומיהו על הרצה מלארות שצכל שבת לא מימייב אלא חדא, דכולה שבת חדא שגנה, דהא לא שגג אמלארות, דיודע הוא שהמלארות אפורות אלא אשבת בשהמלארות אפורות אלא אשבת בשבת הריא אלא במלאכות. ושגנות טובא הוו לשבת אחת, ובגמרא (שם עו יליף פעמים שהוא חייב על כל אחת ואחת ופעמים שאינו חייב אלא אחת על כל שבת, ומסתברא דחיובא בזדון שבת ושגגת מלאכות, דאיכא שגגות טובא, ופטורא בשנגת שבת וזדון מלחכות דחדה דנקע להי למעשר מולדות, דמיים למולדות הרבה מעין בלאבדה אחת. שמי מעין בלאבדה אחת. אין חייב מולדות לא אחת. דמרי מולד משום בשכט למולדות ל

א) נרחה דנ"יג מיבעית ניה כבהמות הרבה דאי לא בבהתה אחת איירי בודאי פשיטא ליה לר"ע דחייב על כל אחת ואחת כיון דגופין מוחלקין. ברצו גרשום במאות אייני על כל לחמו ולחמן כיין לגופין מומלקין.

ברצו גרשום במאות אייני על כל לחמו ולחמן כיין לגופין מומלקין.

ברצו גרשום במאות אייני על כל לחמו ולחתו וכשה אחיו וראח"כ נשאה אחי אבין ומות ואח"כ נשאה איים אייני אייני על אם חמותו חייב עליה משום אם המיה וחייב שליה משום אחייב על אם חמותו ואם המיה. כייצר בגון שהייתה מיד אות בל הוא הוא הבה אחיה ובת אחיה ובת אות הוא מות הוא בייצר בגון שהייתה מיד אות אות בל באחר ונשא האחיה ובת אחיה ובת אות הוא מות הוא בייצר בגון שהייתה מיד אות הוא הוא הוא הבת האחת ונשא בא אחיה ובת אחיה ובת אות הוא שמני בנון בן נורי אפרור אבר בל בייצר שלים במאות בה בהשהוח בשל א אחת בה בה אחרה ובא לא המות הוא בל בל אחת ואת בה בה שהאות בה באחר אות בה באחר בה באחר אות בה באחר אות בה באחר אות בה באחר אות בשל בלה אות בבשלה אות בבשלה אות בה באחר אות באחר אות בה באחר אות בשלה בה באחר אות בה בה באחר אות בה בה באחר אות בה באחר אות בה באחר אות בה באחר אות בה